

Esher Surrey, Scheveningen.

IN de kunstzalen der N.V. kunsthandel Esher Surrey aan de Helmstraat zijn een dertigtal zeer goede werken te zien van G. Morgenstjerne Munthe. Deze schilder, in 1875 te Dusseldorf geboren, waar hij zijn opleiding aan de Academie aldaar ontving, stelt hier uitsluitend werken uit zijn laatste tijd ten toon, waarvan wij niet anders dan een grooten vooruitgang kunnen constateeren.

Vroeger was de kleur zijner schilderijen minder vast en bezonken, terwijl men nu bij Esher Surrey zeer vlot en waardevol werk van dezen bijzonderen tekenaar ziet. Munthe legt in al zijn stukken eene persoonlijke opvatting, zoodat men zijn werk, alhoewel hij zijne onderwerpen ontleent aan de zee, direct van dat van andere zee-schilders kan onderscheiden. Het is juist Munthe die in al zijn werk zoo'n heerlijke stemming kan leggen. Men voelt oogenblikkelijk bij het aanschouwen van zijne schilderijen het voorjaar, den zomer of het najaar.

Er zijn hier zee- en strandgezichten van parelmoerachtigen glans, zooals b.v. no. 17 „Schelpenkar in voorjaarsstemming", terwijl deze worden afgewisseld door woeste, stormachtige zeeën, met kolossale actie; zie no. 1 „Winderig weer". Wij stippen nog speciaal aan no. 23 „Aankomst van een schuit", een zeer vlot geschilderde studie van mooie compositie en kleur. No. 4 „Zonsondergang"; welk een eindeloze ruimte is hierin uitgedrukt! No. 6 „Aankomst", no. 9 „Proviandeering"; no. 11 „Thuiskomst", no. 12 „Ebbe", een alleraardigst klein schilderijtje, en ten slotte de zoo goed gewasschen aquarellen nos. 26 en 27.

Reeds verscheidene der hier aanwezige stukken prijken met het woord „verkocht", hetgeen wij ook zeer goed kunnen begrijpen.

Men kan van dezen schilder nog veel verwachten. Het loont dan ook in alle opzichten de moeite Esher Surrey te bezoeken, waar men buiten genoemde tentoonstelling nog een aantal goede werken van verschillende andere meesters kan bezichtigen. GRETA N.

G. Morgenstjerne Munthe. Schelpenkarren.

EEN VROUWELIJKE ARSÈNE LUPIN (EEN UITTREKSEL UIT DE GEDENK-SCHRIFTEN VAN GRISELDA KEENE)

LK liep weg uit zuivere verveling en het amuseert mij nu nog als ik er aan denk, dat verschillende adellijke families in Wellminster er voor verantwoordelijk worden gesteld. Het verwondert mij steeds hoe het mogelijk is, dat een groot deel van ons volk huichelarij, en schijnheiligheid als nationale deugden schijnen te beschouwen. Ik heb hier hoofdzakelijk het oog op de bevolking van Wellminster (waar ik het ongeluk had de laatste vijf jaren mijn leven te slijten); hoe het ergens anders is, weet ik niet. Dàar bestaat het eene deel uit volleerde bedriegers, de andere helft is te onnoozel en onschuldig voor deze slechte wereld.

Het zijn zeer geachte steunpilaren der maatschappij, strijders in dienst der gerechtigheid en liefdadigheid, of beweren dit ten minste te zijn. In werkelijkheid viëren echter wangunst, haat en vijandschap, zich uitende in lasterlijke kletspraat hoogtij in Wellminster. Gewoonlijk vindt men dit bij menschen, die met hun deugden en goede werken te koop loopen.

Hoe ik dit alles vijf jaren lang verdragen heb, is meer dan ik zeggen kan. Het verbaast mij nog steeds dat het mij mogelijk is geweest mijzelf in te houden en mijn kennissen niet hun huichelachtigheid in het gezicht te slingeren. O, er zijn tijden geweest, dat ik het wel had kunnen uitschreeuwen, en iederen cent dien ik bezat had willen geven om aan Lady Bagstow te zeggen, hoe ik werkelijk over haar dacht.

Ik herinner me hoe, eens op een Kerstdag — het sneeuwde hard — zij en haar echtgenoot twee arme, hongerende oude schepsels wegjoeg. „Onverstandige liefdadigheid is een groote fout, lievel" zei ze tegen mij. Een dag later beroemde ze er zich op dat ze duizend gulden gegeven had voor een missie naar de binnenlanden van Afrika. Dat de beide oude stumperds dien dag gevonden waren, gestorven van kou en gebrek, dàt bezwaarde blijkbaar hun geweten niet. Het eenige wat ze onaangenaam vonden was, dat de menschen gevonden waren in een oude schuur op hun eigen grond.

Ik vermeld dit geval, omdat de Bagstows beschouwd worden als de leiders der plaatselijke liefdadigheid en geëerd worden als toonbeelden van Christelijke liefde en edelmoedigheid. Maar ik heb ze op mijn lijst staan en ik zal ze een lesje geven in liefdadigheid, zoodra ik er de gelegenheid toe vind.

Doch laat ik van mijzelf vertellen en van wat ik wil noemen, mijn „vlucht". De naam, waaronder ik bij het voorname publiek in Wellminster bekend ben, is Griselda Felton, en dit is mijn werkelijke naam; want ik was vier en een half jaar de vrouw van Hugh Felton, een van de beste en liefste menschen, ondanks de omstandigheden hem noodzaakten in Wellminster te wonen.

U moet weten, hij had daar een landgoed, Drave Hall, geërfd, een mooi buiten, en wjl hij geld genoeg had, was hij instaat zijn liefhebberij te volgen, namelijk wetenschappelijke landbouwcultuur. Hij deed dit niet voor eigen voordeel, maar in het belang van zijn ondergeschikten en pachters. Het was een goed werk, maar het werd door de andere grondbezitters met scheele oogen aangezien. Hugh werkte zelf als een daglooner hard mee en dat vonden de anderen vernederend voor een edelman. Daardoor waren we weinig populair bij onze kennissen, hoewel ze schijnbaar heel lief tegen ons waren. De Feltons waren namelijk van zeer ouden landadel en dwongen daardoor meer respect af dan bijv. de Bagstows, die hoewel rijker, een twijfelachtigen stamboom hadden. Hugh

bezat bovendien een grooten familietrots. Er was niets wat hij meer vreesde, dan een smet op zijn naam. Daarom moet ik zeer voorzichtig zijn, hoewel ik eigenlijk geen vrees behoefte te koesteren, want al werd ik bekend in mijn tegenwoordige leefwijze, dan zou toch niemand in Griselda Keene, de kasteleins van het landgoed Drave Hall, Griselda Felton, herkend hebben. Ik heb alle mogelijke voorzorgen genomen en ben van de macht van mijn persoonlijkheid volkomen overtuigd.

Mijn meisjesnaam is Keene. Mijn vader, ik zal het maar eerlijk bekennen, was een handige dief en een der voorname leden van een internationale bende van oplichters. Hij was van geboorte een edelman, en ik erfde alle adellijke eigenschappen, gelukkig, want door opvoeding zou ik ze niet gekregen hebben. Over mijn moeder zal ik maar zwijgen, dit is 't best; ze stierf voor ik haar goed kende.

Van mijn vroegste jeugd af werd ik bestemd mijn vaders voetstappen te volgen en daarvoor afgericht. Ik toonde mij een ijverig leerlinge. Als kind was ik reeds zeer scherpzinnig en handelde vaak op eigen verantwoording. Ik had dan ook toen reeds een goeden naam, bij onze kennissen, wel te verstaan. Ik zou werkelijk met genoegen verschillende avonturen uit mijn jeugd willen meedeelen en... misschien doe ik dit nog wel eens als ik er tijd en gelegenheid voor vinden kan.

Toen ik wat ouder werd, toonde ik mij bijzonder bekwaam in het vermommen. Ik had al het talent hierin van een volleerde actrice, om nog niet te spreken van de gave van nabootsen, die ik meermalen met succes toepaste. Mijn vader was trotsch op mij en behandelde mij zoo goed hij kon.

Ik moet voorts nog vermelden, ter wille van de waarheid en zonder de minste ijdelheid, dat ik zeer bekoorlijk was en nog ben. Lief is misschien het juiste woord. Een onschuldig gezichtje. Dit is misschien een mijner grootste voordeelen. Ik zie er zoo beminnelijk en onschuldig uit, dat men mij, zooals de Franschen zeggen, vergiffenis zou schenken, voordat ik bekend had.

Men zal misschien wat meer omtrent mijn uiterlijk willen weten, denk er evenwel om, dat ik Griselda Felton beschrijf en niet Griselda Keene. Nu ik een dubbel leven leid, is het noodzakelijk dat er zoo weinig mogelijk gelijkenis bestaat tusschen deze twee, zoodat de eene niet voor de andere kan worden aangezien. Ik ben bekwaam genoeg dit te bewerkstelligen.

Toen ik Hugh trouwde, had ik een zacht, verstandig gelaat, ik was van middelmatige grootte en goed geproportionneerd. Ik had een massa glanzend blond haar, dat ik natuurlijk bijzonder goed wist op te maken. Als mevrouw Felton droeg ik het eenvoudig; een soort van concessie aan den stijven toon, die er te Wellminster heerschte.

Mijn gelaatskleur was zeer blank zonder een zweem van sproeten, die gewoonlijk met een blanke huid en licht haar vergezeld gaan. Wat mijn oogen betreft, niemand was in staat te zeggen welke kleur ze hadden. Ze waren grijs en blauw en groen naar de kleur van het licht, waarin men ze zag.

Het zal ieder duidelijk zijn hoe goed mijn gelaat zich leende voor vermomming. Licht haar en een blanke huid kunnen gemakkelijk donker gekleurd worden; voorts oogen die geen bepaalde kleur hadden; geen enkel opvallend kenteeken, of het moesten de wenkbrauwen zijn, die eigenaardig gebogen waren; maar deze konden gemakkelijk veranderd worden. Voeg hier nu nog bij een ietwat droomerige, engelachtig onschuldige gelaatsuitdrukking en ge

hebt eenigszins een beeld van mij uit den tijd toen Hugh mij leerde kennen.

Als Hugh's vrouw heb ik steeds dit onschuldig uiterlijk behouden, deels omdat dit mijn werkelijke natuur is en deels misschien omdat ik vaag vermoedde, dat er een tijd zou komen, waarin ik mijn voorkomen geheel zou moeten wijzigen. Er is niets dat een mensch zoo verandert als zijn uiterlijk. Als Griselda Keene zie ik er uit als een kleine duivelin; 't doet mij lachen als ik mijzelf in den spiegel zie.

Het is niet noodig u te vertellen hoe ik met Hugh trouwde. Laat mij alleen zeggen dat ik hiertoe genoodzaakt was om mijn vader en mijzelf voor gebrek te behoeden. Ik was toen eenentwintig jaar oud.

Hugh wist niets omtrent mij. Hij had kennis met mij gemaakt op een buitenlandsche badplaats en was tot over zijn ooren op mij verliefd geworden. Ik moet bekennen, dat ik hem bedroog door hem te doen gelooven, dat ik zoo onschuldig was als ik er uitzag. Ik beminde hem in 't geheel niet in dien tijd. Ik was een klein harteloos ding en offerde hem op aan mijn eigen behoeften. Doch voor we zes maanden getrouwd waren, had ik er spijt van, want toen kreeg ik hem lief; ik kon er niets aan doen: hij was zoo goed en nobel.

Mijn vader stierf spoedig nadat ik gehuwd was, er was dus geen enkele reden meer om anders dan respectabel te leven. Het was nu ook niet noodig een woord over mijn verleden te zeggen; niemand wantrouwde mij. Toch deed ik het. Ik vertelde Hugh alles; ik kon het niet verdragen eenig geheim voor hem te hebben. En hij beoordeelde het alles zeer edel. Het eenige wat hij mij beslist afvroeg was, of ik al eens een anderen man bemind had. Dat was echter niet het geval, dat kon ik hem bezweren. Ik ben niet van dat soort.

Welnu, hij nam mij mede naar Wellminster en ik schikte mij hierin om zijnentwil. Was hij niet plotseling gestorven door een ongeluk tijdens de jacht, dan zou ik hier wellicht mijn geheele leven hebben doorgebracht. Na zijn dood kreeg echter mijn onrustige geest weder de overhand. De bekrompen atmosfeer in de kringen van Wellminster en het eentonige leven prikkelde mijn zenuwen en ik verlangde vurig naar eenige afleiding wat het ook wezen mocht.

Er was nog iets anders: er was geld nodig, wilde het landbouwbedrijf op dezelfde wijze worden voortgezet als toen Hugh nog leefde. Hij had hiervoor zooveel kapitaal gebruikt, dat hij mij bij zijn dood in niet zulk een onbekrompen staat achterliet als zijn vrienden en kennissen wel geloofden. Maar ik wilde dit bedrijf niet stop zetten en daardoor vele trouwe ondergeschikten met hun gezinnen hun middelen van bestaan ontnemen, te meer niet, omdat dit aan de aristocratie van Wellminster de woorden zou hebben ontklokt: „dat hebben we altijd wel gedacht!"

Het zien van de groote weelde van velen dezer adellijke kennissen — Lady Bagstow, bijvoorbeeld, had prachtige diamanten en hield ervan ze vol trots te toonen — deden mijn vingers soms tintelen om hun oud handwerk weer op te nemen. Doch dit was te gevaarlijk: ontdekking zou noodlottig zijn geweest. Al was het mijzelf onverschillig geweest, dan moest ik toch denken om den goeden naam van mijn overleden echtgenoot Diens eer, dat zwoer ik, zou nimmer in gevaar worden gebracht.

Maar daar waren andere middelen, andere wegen. Het noodlot, als men wil, hielp mij om een beslissing te nemen, door mij toevallig te Londen in kennis te brengen met niemand minder dan Ormesby Fox.

Ik moet u eerst het een en ander vertellen van dezen